

1950. ÁPRILIS 4.

Dr. ELEK TIBOR
alezredes

A MAGYAR NÉP GYŐZELMES HARCAI A FELSZABADULÁSTÓL MAIG

„Hazánk történelmének legsúlyosabb katasztrófáját élt át” — ezekkel a megrázó szavakkal kezdődött a Magyar Kommunista Párt 1944 őszén kiadott és az őrjöngő fasiszta rémuralom legvéresebb napjaiban a dolgozó tömegek között állandó életveszély árán is terjesztett programja. Apró, 16 oldalas füzetecske volt csak. „Gyűjtsünk gyógynövényt”, vagy más álcázó, semmitmondó cím állt a fedőlapján, de belső címe annál inkább megdobogtatta minden elnyomott dolgozó szívét: „Magyarország demokratikus újjáépítésének és felemelkedésének programja”. Ebből a programból nemcsak azt tudhatta meg a magyar nép, hogy a 25 esztendőn keresztül kegyetlenül üldözött kommunista párt él és cselekszik, hanem azt is, hogy ez a párt az egyetlen szervezett erő az országban, amely kiutat tud mutatni a fasiszta háború poklából, amely fennen hirdeti, hogy „lesz magyar újjászületés” és azt is megmutatja, hogy mit kell tenni Magyarország megmentéséért és felemelkedéséért.

„Össze kell fogni minden igazán nemzeti, fasisztaellenes erőt...”

... A magyar népnek minden erejét meg kell feszítenie, az ország minden erőforrását mozgósítania kell, hogy hozzájáruljon a szabadságszerető népek győzelméhez, a barbár német fasizmus megsemmisítéséhez.

A legmesszebbmenő támogatást kell nyújtani a Vörös Hadseregnek, mely kiűzi a magyar földről a német elnyomókat.

A hazaárulókat, a felelős háborús bűnösöket le kell tartóztatni és az erre a célra létesítendő népbíróságoknak átadni. Vagyukat el kell kobozni...

... A közigazgatási szerveket, a bíróságot, a honvédséget, karhatalmat meg kell tisztítani a nyilas, hazaáruló s egyéb népellenes elemektől...

... A sajtóból, az oktatásból, a kultúrából, a közéletből ki kell küszöbölni a fasiszta mételyt, a népellenes szellemet, a faji és nemzeti gyűlöletet ...

... A mezőgazdasági munkások és cselédek, a törpe- és kisbirtokosok, a magyar nép e legszámosabb és legszegényebb rétegének felemelésére, a magyar demokrácia alapjainak megszilárdítására a legrövidebb határidőn belül, a földigénylők közreműködésével széleskörű földreformot kell végrehajtani, mely sokszázezer földnélkülit és szegény parasztot tesz életképes kiskgazdaság tulajdonosává ...

... A fogyasztók millióit és az egész nemzetgazdaságot károsító élősdiegyküz vállalatokat meg kell szüntetni. A kartelleket és a nagybankokat állami ellenőrzés alá kell helyezni.

Állami, illetve községi tulajdonba kell venni a föld mélyének kincseit és azokat az iparvállalatokat, melyeknél a köz érdeke a nyereszkesedés kiküszöbölését követeli meg: a villanytelepeket, a kőolajforrásokat, a bauxit, a szén- és az ércbányákat. Államosítani kell a biztosítást ...

... A háború által elpusztított lakóházakat, gyárakat, közlekedést, egységes központi terv alapján állami támogatás és irányítás mellett kell újjáépíteni ...

... Jó szomszédie viszonyt és őszinte együttműködést kell teremteni az összes környező országokkal ... és szoros barátságot a hatalmas Szovjetunióval, a népek szabadságának és függetlenségének védelmezőjével ...

... A demokratikus átalakulás biztosítására meg kell teremteni községenként és városonként a demokratikus pártok megbízottjaiból és kipróbált fasiszta-ellenes hazafiakból a Nemzeti Bizottságokat. A Nemzeti Bizottságok a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front helyi szervei, melyek egyesítik a demokratikus, hazafias erőket és vezetik a harcot a demokratikus, népi Magyarorszáért.

Az új magyar demokratikus rend megszilárdítására és betetőzésére össze kell hívni az alkotmányozó nemzetgyűlést. Az egybehívandó nemzetgyűlésnek felelős a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front bizottságaira támaszkodó ideiglenes kormány, a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front kormánya ...

... Célunk: a haza megmentése! Harcba hívjuk a nemzetet e program megvalósítására."

A kommunisták természetesen nem a második világháború alatt kezdték meg harcukat a fasiszmus ellen. A III. Internacionálé 1935-ben tartott VII. kongresszusán Sztálin elvtárs útmutatása alapján Dimitrov elvtárs dolgozta ki a fasiszmus elleni küzdelem politikai irányvonalát. A kongresszus azt a feladatot tűzte ki a kommunista pártok elé, hogy tömörítsék a munkáosztály köré mindazokat az erőket, amelyek érdekelve vannak a fináncióke fasiszta diktatúrájának megdöntésében, vagy az általa tervezett fasiszta diktatúra meghiusításában és a nemzeti függetlenség megvédésében. Ezek az erők: az egész parasztság, a kispolgárság, a dolgozó értelmiség, sőt a burzsoázia fasisztaellenes rétegei is, ha vannak ilyenek. Ennek a széles osztályszövetségnek a vezető ereje nyilván csak a Kommunista Párt vezette munkáosztály lehet, mint az egyetlen olyan osztály, amely következte-

sen forradalmi harcot képes vívni a kizsákmányolás és elnyomás minden fajtája ellen.

Dimitrov elvtárs azt is kihangsúlyozta a VII. kongresszuson, hogy beállhat olyan helyzet, amelyben ennek az antifasiszta osztályszövetségnek kormányt alakítania is lehetséges és szükséges lesz. Ez a kormány az áruló jobboldali szociáldemokrata kormányokkal ellentétben nem a burzsoáziával való osztályegyüttműködés egyszerű eszköze lesz — mondotta Dimitrov elvtárs. Ennek a kormánynak gyökeresen forradalmi követeléseket kell végrehajtania: fel kell fegyvereznie a proletariátust, meg kell szerveznie a munkások forradalmi tömegmozgalmát, valamint a termelés és a bankok ellenőrzését és segítenie kell a tömegeknek, hogy saját tapasztalataikon okulva találják meg a kivezető utat.

„Lenin 15 évvel ezelőtt arra hívott fel bennünket — mondotta Dimitrov elvtárs —, hogy kutassuk ki a proletárforradalomhoz vezető átmenet, vagy a feléje vezető út formáit. Lehetséges, hogy az egységfront kormánya számos országban egyik legfontosabb átmeneti forma lesz.”

Nyomatékosan rámutat azonban Dimitrov elvtárs arra is, hogy az antifasiszta kormány nem hozhat végleges menekvést, ezt csak a szovjet-hafalom hozhatja meg!

A spanyol polgárháború, a második világháború és az azt követő nemzeti felszabadító háborúk tapasztalatai mindenütt bebizonyították az antifasiszta és antiimperialista osztályszövetség megteremtésére irányuló politika helyességét. A kommunisták a fasiszták és imperialisták által leigázott

minden országban létrehozták Népfrent, vagy más hasonló elnevezés alatt ezt az osztályszövetséget és élére álltak a nemzeti felszabadító harcnak. Ugyanakkor a monopoltőke urai minden országban hazaárulóknak, a fasiszta megszállók kiszolgálóinak bizonyultak. Uralmukat éppen ezért, fasiszta gazdáikkal együtt, elsöpörte a második világháborúban győztes Szovjet Hadsereg.

„Európa felszabadított országaiban „a népek nem óhajtván többé a régi életformát, államaik sorsát kezükbe veszik, demokratikus rendet valósítanak meg és aktív harcot folytatnak a reakció erői, az új háborúra uszítók ellen” — mondta a fasiszta iga alól felszabadult országokról Sztálin elvtárs.”

Ez a demokratikus rend kezdeti fokán nálunk, Magyarországon sem volt más, mint a VII. kongresszuson jelzett antifasiszta demokrácia: a fentemlített széles osztályszövetség politikai hatalma. Nyilvánvaló, hogy itt lényegében egy és ugyanazon kormányon belüli kettős hatalomról volt szó: a munkásosztály és a burzsoázia megosztották a hatalmat, amelyben rajtuk kívül a parasztság és a kispolgárság is képviselve voltak, jórészt burzsoá befolyás alatt álló pártjaikon keresztül.

Nyilvánvaló azonban az is, hogy az antifasiszta demokrácia nem lehetett tartós formáció éppen azért, mert kettős hatalmat jelentett. A munkásosztálynak arra kellett az antifasiszta demokrácia, hogy a Szovjetunióra támaszkodva, a kulcsiparok és bankok államosítása és a földreform segítségével minél előbb felszámolja a fasizmus bázisául szolgáló monopolizációt és nagybirtokrendszert, majd megkezdje a harcot a szocialista átalakulásra való áttérésért, aminek elengedhetetlen feltétele volt a szegény-parasztság, illetve később az egész dolgozó parasztság szövetségesül való megnyerése és ugyanakkor a városi és falusi burzsoázia képviselőinek kiszorítása a hatalomból.

A burzsoáziának viszont arra kellett az antifasiszta demokrácia, hogy megkísérelje a maga oldalára vonni a parasztságot, a kispolgárságot, sőt az áruló jobboldali szociáldemokratákon keresztül a munkásosztály nem eléggé tudatos rétegeit is, majd a kommunistákat és velük lényegében a munkásosztályt kiszorítsa a hatalomból, végül pedig léprecsalt partnerei feje fölött újra a legerősebb imperializmus, ezúttal az amerikai imperializmus lakájává szegődött fináncióke nyílt, vagy burkolt diktatúráját valószínűsíti meg.

Az antifasiszta demokráciából, mint átmeneti formából, kétfelé vezethetett tehát az út: a burzsoázia diktatúráját megvalósító és a fasizmusnak szálláscsináló „polgári demokrácia” felé, vagy pedig a dolgozó parasztsággal szövetséges proletariátus diktatúráját megvalósító népi demokrácia felé. A fejlődés irányát éles osztályharc döntötte el, szoros összefüggésben a Szovjetunió vezette haladó tábor és az Egyesült Államok vezette reakciós imperialista tábor nemzetközi harcával. Azokban az országokban, amelyeket a Szovjetunió szabadított fel, így hazánkban is, a proletariátus a kommunisták vezetésével rendkívül kedvező körülmények között vívhatta meg ezt a harcot, mert számíthatott a Szovjetunió állandó politikai, gazdasági és ideológiai támogatására.

A reakciós erők természetesen kezdettől fogva az angolszász imperialisták teljes támogatását élvezték, azok számára kémkedtek, az ő irányításukkal összeesküvéseket szerveztek a munkásosztály kiszorítására a hata-

lomból, a demokratikus reformok megakadályozására, vagy hatálytalánítására és a nemzeti függetlenség kiárusítására. Az imperialista kormányok több esetben és sorozatban megkísérelték a durva és nyílt beavatkozást is belügyeinkbe. A „győztes jogát” próbálták velünk szemben érvényesíteni, persze imperialista értelmezésben, de a következetes marxista—leninista nemzeti politikát megvalósító Szovjetunió segítségével mindannyiszor sikerült visszaverni ezeket az imperialista próbálkozásokat.

Az antifasiszta demokrácia tehát kezdettől fogva éles osztályharc színtere volt, amelyet jó ideig a haladó és reakciós erők váltakozó sikerei jellemeztek. A debreceni ideiglenes kormányba a Magyar Nemzeti Függetlenségi Frontba tömörült pártok képviselőin kívül olyan horthysta erők is bekerültek, akik a legutolsó időkben a német fasizmus ellen fordultak: Dálnoki Miklós Béla, Vörös János, Faraghó Gábor, Teleki Géza. Az ideiglenes kormány programja azonos volt a Kommunista Párt programjával, amelyet legfőbb pontjaiban fent vázoltunk. A kormányon belüli reakciós erők azonban a program számos pontjának végrehajtását el tudták szabotálni, vagy legalább is ideig-óráig el tudták odázni.

El tudták szabotálni például a magyar nép részvételét a német fasizmus megsemmisítéséért vívott háborúban, késleltetni tudták az államgépezet megtisztítását a népellenes elemektől, sikerült elsorvasztaniok a Nemzeti Bizottságokat, soha nem látott méretű, pusztító inflációt idéztek elő. Nem tudták azonban megakadályozni Pártunk győzelmét a felszabadulást közvetlenül követő időszak néhány döntő harci kérdésében. Sikerült néhány alapvető demokratikus reformot végrehajtani. Első helyen áll ezek között a földreform, amely szétzúzta a nagybirtokrendszert, a tőkés Magyarország legerősebb feudális maradványát, az arisztokrácia és a főpapság anyagi bázisát. A kommunisták vezetésével több, mint 3 és egy negyed millió hold földet osztottak fel 642.000 földigénylő között, a saját soraikból alakult Földigénylő Bizottságok. Nem tudta megakadályozni a reakció azt sem, hogy az iparvállalatokban elevenen működő Üzemi Bizottságok ne jöjjenek létre, amelyeknek nagy szerepük volt a gazdasági élet vezetését ellátni képes munkáskáderek kinevelésében. Nem tudta megghiusítani az 1945 május 20-án és 21-én megtartott országos pártértekezlet által kitűzött legfontosabb újjáépítési feladatok megvalósítását sem. A közlekedés helyreállítása, amelyet ez a híres jelszó fejezett ki: „Arccal a vasút felé” — éppen úgy megvalósult, mint az ipari építőmunka és a széncsata megindulása, valamint a közellátás megszervezése. Munkánkat nagymértékben megkönnyítette az a hatalmas gazdasági segítség, amelyet a Szovjetuniótól és a népi demokráciáktól kaptunk. Ki ne emlékeznék arra, hogy a felszabadított Budapest népét a szovjet gabonaszállítmányok mentették meg az éhezéstől? A sorozatos jóvátételi engedmények nagymértékben megkönnyítették népgazdaságunk fejlődését. A Szovjetunió visszaadta a Nyugatra hurcolt magyar gépeket, hajókat. A munkások hősie erőfeszítésével újjáépített ipar megindulását a szovjet nyersanyagszállítmányok tették lehetővé. Az 1945-ös szerződés keretében nagymennyiségű szénésímet, gyapotot, kokszot, vasércet kaptunk — ami nélkül lehetetlen lett volna megkezdeni, kifejleszteni ipari termelésünket.

Döntő jelentőségű volt a Pártnak az az eredménye is, hogy már a kezdet kezdetén komoly pozíciókat harcolt ki a munkásosztály számára az új demokratikus rend hatalmi apparátusában, mindenekelőtt a rendőrségben

és a hadseregben. Természetesen a munkásosztály és a burzsoázia küldöttei közötti osztályharc a karhatalmi szerveken belül is erősen kiéleződött. Különösen az új honvédség volt nagy harcok színtere, hiszen tisztikarába eleinte mindenkit felvettek, aki kijelentette, hogy hajlandó a német fasizmus ellen harcolni. Az ellenforradalmi múltnak a tisztikarba bejutott erői mindent elkövettek a hadsereg burzsoá-osztályjellegének visszaállításáért. Az igazolási eljárást komédiává züllesztették, megindították a nyugatosok visszaözlését a tisztikarba, a B-listázás során a kommunistákat akarták eltávolítani. A hivatásos állományba való felvétel és az előléptetés vég nélküli halasztgatásával és nem utolsó sorban a gazdasági szabotázs fegyvereivel: kiéheztetéssel és lerongyoltatással akartak teljes elkedvetleneledést előidézni. A politikai nevelés munkája elé egyik akadályt a másik után gördítették, vagy legalább is annak harcos szellemét igyekeztek kiküszöbölni. Az új tisztikar kineveléséről hallani sem akartak. A hadseregben dolgozó kommunisták a Párt és a munkásosztály teljes támogatásával elszánt harcot folytattak a honvédségen belüli reakció ellen. A hadosztályujságok egymásután hozták a leleplező cikkeket a tisztikar reakciós, fasiszta és korrupt elemeiről és nem utolsó sorban az akkori Honvédelmi Minisztériumról, amelyet az egyik hadosztályujság „A reakció Honvéd-utcai fellegvárának” nevezett. „Nyisd ki a szemedet, bajtárs!” — ez volt egy másik hadosztályujság leleplező cikkének a címe. De a harc nem maradt meg a nyomtatott betű fegyverének felhasználásánál, hanem egyes esetekben egészen éles formákat öltött. Az egyik vidéki iparváros munkássága, együttműködve a honvédségben szolgáló kommunistákkal, tüntető felvonulás során követelte az ott állomásozó hadosztály fasiszta vezérkari főnökének az eltávolítását, ami be is következett. A hadseregben belüli reakció egyre merészebb előretörését a Pártunk által kiharcolt, a nyugatosok eltávolításáról szóló rendelet akasztotta meg. A szelekció és a B-listázás voltak a hadsereg népi jellegéért vívott harc következő fázisai, amelyek során a burzsoázia elsővonalbeli ügynökeinek jelentős részét, a reakció minden mesterkedése ellenére, mégis csak sikerült a honvédségből eltávolítani.

A honvédségen belüli reakció előretörése és visszaszorítása természetesen szoros függvénye volt az ország belpolitikai életében végbemenő ugyanilyen folyamatoknak. A nyíltan horthysta erőket 1945 nyarának végén sikerült ugyan a hatalomból kiszorítani, de a minden hájjal megkent magyar reakció a városi burzsoázia és a falusi kulákság vezetése alatt álló kisczapatpárti jobbszárny köré gyülekezett és azt az 1945 októberi—novemberi választásokon a közellátási nehézségek megnyergelésével győzelemhez is juttatta. Az infláció ütemének fokozásával a munkásosztályt is igyekeztek az új rend ellen hangolni, a munkás-paraszt szövetséget meggyengíteni, a köztársasági államforma létrehozását megakadályozni és a földreform eredményeit visszaperlés útján semmivé tenni. Pártunk azonban nem esett pánikba, hanem azonnal megszervezte az ellen-támadást. Ehhez természetesen felbecsülhetetlen segítséget nyújtott a hatalmas Szovjetunió, hiszen a hős Szovjet Hadseregnek már a puszta jelenléte is megfékezte a reakció polgárháborúra spekuláló erőit.

Rákosi elvtárs 1946 február 16-án elmondott híres sportcsarnoki beszédében harcba hívta a Pártot és a dolgozó népet a demokrácia megvédéséért és továbbfejlesztéséért:

A felszabadulás után a szovjet csapatok forgalomszabályozói Budapesten

„Az a körülmény, hogy a reakció így felbátorodott és támadásba lépett, kötelességünkkel teszi, hogy ezt a támadást ne csak feltartóztassuk, hanem ellentámadásba menjünk át és visszaverjük őket úgy, hogy egyszer és mindenkorra elmenjen a kedvük a fiatal demokrácia támadásától!”

A Párt a tömegmozgósítás fegyveréhez folyamodott és létrehozta a koalíción belül a demokratikus erőket egyesítő Baloldali Blokkot a kisgazdapárti jobbszárny elleni harcra. Budapesten a március 7-i nagygyűlésen fegyelmezett felvonulással közel 400.000 dolgozó mutatta meg félelmetes erejét a reakciónak és ezt a hatalmas megmozdulást országszerte hasonló a reakció által „népítéleteknek” nevezett megmozdulások követték. A tömegek erejével Pártunk ki is harcolta a tömegek követeléseit: megvédte a földreform eredményeit, keresztülvitte az államgépezet megtisztítását, a Sulyok-féle fasiszta szélsőjobboldal kizárását a Kisgazdapártból és a monopoltőkére rendkívül súlyos csapást mért a három legnagyobb nehézipari üzem: a Weiss Manfréd, a Rimamurányi és a Ganz-gyárak állami kezelésbe vételével.

A Párt és a dolgozó nép legfontosabb győzelme ebben az időszakban azonban a dühöngő infláció megállítása, a stabilizáció megteremtése, az értékálló, jó forint létrehozása volt. Fennállt ugyanis annak a veszélye, hogy az osztályellenség egyedül az infláció fegyverével le tud győzni bennünket. Pártunk ezért csoportosította át erőit részben az osztályharc gazdasági frontszakaszára. A Párt stabilizációs bizottsága részletes haditervet dolgozott ki, melyet Rákosi elvtárs híres 1946 május 9-i angyalföldi beszédében vitt ki a nyilvánosság elé. A tömegek mozgósításával sikerült a reakció minden aknamunkáját elhárítani és főérvüket is szétzúzni: azt

hogy a nyugati tőkés országoktól kapott külföldi kölcsön nélküli nem lehet stabilizálni. A Párt bebizonyította, hogy megoldhatatlannak látszó feladatokat is meg tud oldani, amivel a dolgozók újabb nagy tömegeinek szeretetét és megbecsülését vívta ki. 1946 augusztus 1-én megszületett a forint, Európa egyik legszilárdabb pénzneme, anélkül, hogy külföldi kölcsönrel az ország függetlenségét áruba kellett volna bocsátani. Amikor 1946 végén — a tőkések támadása folytán — az árszínvonal átmenetileg megingott, Pártunk ismét a tömegek, köztük a nők tömegeinek a mozgósításával verte vissza ezt a támadást és biztosította a stabilizáció eredményeit.

A stabilizáció és a Párt 1946 szeptemberében megtartott III. kongresszusa jelzik annak az időszaknak a kezdetét, amely a demokratikus erők felülkerekedéséhez vezetett. A III. kongresszus két fő jelszava: „*Ki a nép ellenségeivel a koalícióból!*” és „*Nem a tőkéseknek, a népnak építjük az országot*” — már elárulják, hogy irányt vettünk a kiskgazdapárti jobbszárny burzsoá és kulák erőinek teljes szétzúzására, valamint a szocialista átalakulás megkezdésére. A Kiskgazdapárt cselekedetei nem hagytak kétséget afelől, hogy ellenforradalmi összeesküvők fedszervévé változott. Arányosítási követeléseikkel és a B-lista revíziója során elárulták, hogy az államhatalom szerveit ismét fasisztákkal akarják telíteni. Pártunk ébersége azonban leleplezte az aljas összeesküvőket, akik a népellenes Horthy-rendszer „jogfolytonosságának” az alapján álltak, akik meg akarták semmisíteni a földreformot, a köztársasági államformát, az Üzemi Bizottságokat és a magyar nép minden eddig kiharcolt vívmányát. Kiderült, hogy az összeesküvésnek részese volt Kovács Béla, a Kiskgazdapárt főtitkára, Mistéthy Endre miniszter, sőt maga Nagy Ferenc miniszterelnök is, aki a felelősségrevonás elől gyáván megfutamodott. Az összeesküvés leleplezésével és szétzúzásával Pártunk bebizonyította a dolgozó parasztság előtt: csak úgy tud boldogulni, csak úgy tudja elkerülni a százezerholdasok világának visszatértét, ha szakít a burzsoáziával és a kuláksággal, ha életre-halálra szövetséget köt a munkásosztállyal és híven követi a Kommunista Párt iránymutatását.

Ez az iránymutatás most sem váratott magára. Pártunk, teljesítve a III. kongresszus határozatát, iparunk, közlekedésünk és mezőgazdaságunk újjáépítésére és fejlesztésére, saját erőforrásainkra támaszkodva, kidolgozta a 3 éves állami gazdasági tervet.

„Hároméves államgazdasági tervjavaslatunk alapvető célja — mondotta Gerő Ernő — az egész nép, a munkások, a parasztok, az értelmiség, a dolgozó kisemberek millióinak életszínvonalát az 1938-as életszínvonalra, sőt e színvonal fölé emelni. A hároméves terv az egész nép, a nemzet, az ország ügye: ennek a tervnek valóraváltásáért érdemes élni, áldozni, dolgozni és küzdeni a munkásnak, a parasztnak, az értelmiségieknek, a kisemberek millióinak, mert a nemzet felemelkedésével együtt mindegyikük a saját felemelkedését munkálja. Mert a hároméves terv megvalósítása útján szilárdabb alapokra helyezzük hazánk függetlenségét, megteremtjük országunk felvirágzásának feltételeit, előkészítjük a jobb, boldogabb magyar életet.”

A 3 éves tervjavaslat elfogadtatása és a terv megindítása természetesen a burzsoázia ellenállását megtörő kemény harcok közepette ment

A. F. Fomjakin őrmester Magyarország területén egy lakóhely birtokáért harcol

végbe. Pártunk nem csinált titkot abból, hogy a terv beruházásaira elő-
irányzott 6 milliárd forintot részben a termelés fokozásával, de részben a
tőkések újabb megterhelése útján akarja előteremteni. Rákosi elvtárs a
forint bejelentésének évfordulóján: 1947 május 9-én Angyalföldön kiadta

a híres jelszót: „*Fizessenek a gazdagok!*” A Párt követelte a meredeken emelkedő kulcs szerint kivetendő vagyondézmát, továbbá a háborús és inflációs nyereségek 75 százalékáig terjedő igénybevételét és ami a leg súlyosabban érintette a hazai monopolistákat és imperialista gazdáit: a Nemzeti Bank és a három legnagyobb bank államosítását.

Ezek a követelések már frontális támadást jelentettek a nagytőke ellen és ki is váltották a burzsoáziának és ügynökeinek elkeseredett ellenállását. Ezeknek a harcoknak a során tört darabokra a Kiszgazdapártba tömörült reakció, ekkor lepleződött le a tömegek előtt a sovinizmust megnyergelni akaró Kovács Imre vezette parasztpárti jobbszárny és a munkásáruló jobboldali szociáldemokraták is kénytelenek voltak megmutatni valódi énjüket. Amikor Pártunk a legélesebb harcot vívta az összeesküvők ellen, akkor ők gazdáik megbízásából az Üzemi Bizottsági választások erőszakolásával akarták szétforgácsolni a munkásosztály erőit, majd közvetítőkné ajánlkoztak a Kommunista Párt és az összeesküvők között. A bankállamosítás kérdését is igyekeztek elszabotálni, de a csepeli, diósgyőri, pécsi munkások pártkülönbőség nélkül való egységes fellépése meghátrálásra kényszerítette őket. Az 1947-es választások előtt védelmükbe vették a választójoguktól megfosztott fasisztákat. A választások előtt és közvetlenül a választások után élen jártak a Kommunista Párt elszigetelésére irányuló kísérletekben, de mint minden áruló tervüket, ezt is meggyúsítottuk. Persze a sarokbaszorított fináncsőke ezúttal nem érte be a politikai pártokba beküldött ügynökeinek nyílt harcával, hanem elővette a szabotázs, a kártevés, a gyűjtogatás fegyvereit is. 1947 nyarán leégett a Hotherr-gyár őrtődéje, a Ganz-hajógyár hajóépítő műhelye, a Neményi-papírgyár egy része és csak a munkások ébersége gyúsította meg az Ózdi Vasgyárban, a győri textilgyárban és a kőbányai Polgári Serfőzőben tervezett merényleteket. Az ipar vezető pozícióiban elhelyezkedett jobboldali szociáldemokraták irányításával pedig leplezettebb, tehát még veszedelmesebb kártevő és kémtevékenység folyt, amint az a Péti Nitrogén, a Cardo Faipari Rt., vagy a Nitrokémia eseteiben napvilágra került.

A magyar munkásosztály a Párt vezetésével és a Szovjetunió szüntelen támogatásával ezekből a harcokból is győztesen került ki: alaposan megtépázta a fináncsőke hatalmát, megvédte az imperialistákkal szemben az ország függetlenségét és 1947 augusztus 1-én megindította a 3 éves tervet. Pártunk most már nem adott időt a szétvert reakciónak arra, hogy újra összeszedje erőit, hanem megállás nélkül folytatta a támadást, a megvert ellenség üldözését. Az 1947-es választások után a Kommunista Párt lett az ország legnagyobb pártja és a reakció több pártra szakadt széjjel, amelyek egymásután semmisültek meg Pártunk porölycsapásai alatt. A kettős hatalom teljes megszüntetéséről, a burzsoáziának a politikai hatalomból való teljes kiszorításáról, a proletárdiktatura megteremtéséről azonban addig nem lehetett szó, ameddig a burzsoázia olyan erős képviselővel rendelkezett, mint amilyen a jobboldali szociáldemokrácia volt és amely Bán Antalón és klikkjén keresztül éppen a döntő fontosságúvá vált Iparügyi Minisztériumot tartotta a kezében. Éppen az itt folytatott népellenes aknamunka leleplezése könnyítette meg a szociáldemokrata jobbszárny szétzúzását, ami viszont lehetővé tette 1948 tavaszán a két munkáspárt egyesülését egyetlen, erős, marxista—leninista alapon álló forradalmi párttá: a Magyar Dolgozók Pártjává. Ekkor érte az ipari tőkét a teljes nagyipar,

a 100-nál több dolgozót foglalkoztató üzemek államosításával a következő hatalmas csapás. Az ipar túlnyomó részének a szocialista szektorba való átvétele nyilvánvalóvá tette, hogy a magyar munkásosztály a teljes politikai hatalom kiharcolásával rálépett a szocializmus építésének útjára. Ezért adhatta ki Rákosi elvtárs már az 1948 januári pártértekezleten a szocializmus építésének lelkesítő jelszavát: „*Tied az ország, magadnak építed!*” Ezért tűzhetette ki Pártunk ezen az értekezleten a szocializmus építésének a feladatait: a termelékenység fokozását, a munkához és a szocialista tulajdonhoz való új viszony kialakítását.

Legális hatalmi pozíciók megsemmisülése után a hazai burzsoázia és az angolszász imperialisták tevékenységében a kezdettől fogva felhasznált egyházi reakció nyomult az előtérbe, Mindszenty bíboros prímás vált elsővonalbeli ügynökökké. Az iskolák államosításával, később pedig Mindszenty leleplezésével és ártalmatlanná tételével újabb óriási győzelmet arattunk a hazai és a nemzetközi reakció fölött. A magyar nép megértette, hogy az egyházi reakcióban halálos ellenségét kell látnia, amely vissza akarja adni a gyárakat és bankokat a tőkéseknek, a földeket a grófoknak és püspököknek, a politikai hatalmat pedig a gyűlölt Habsburg-háznak, illetve azon keresztül az amerikai imperializmusnak. A magyar nép politikai érettségét és Pártunk hatalmas nevelő munkáját alábecsülő reakciónak súlyosan csalódnia kellett a nép vallásos hitére alapozott reménysegeiben.

Ezeknek a sorozatos győzelmeknek a kivívásában természetesen mindvégig számíthattunk a Szovjetunió legteljesebb támogatására. A győzelem nemzetközi helyzetünk megváltozásában is kifejezésre jutott: a Szovjetunió vezette béketábor megbecsült tagjává. küzdöttük fel magunkat, barátsági szerződések sorozatát kötöttük meg a dicsőséges szovjet néppel és a népi demokráciákkal.

Harcunk természetesen a legszorosabb összefüggésben folyt le a nemzetközi helyzet fejlődésével. Az angolszász imperialisták ránk is, mint a többi népi demokráciára, állandó nyomást gyakoroltak.

„Állandóan beavatkoznak belügyeikbe, támogatják az országon belül az összes államellenes, antidemokratikus elemeket, tüntetően megszakítják ezekkel az országokkal a gazdasági kapcsolatokat, aminek az a célja, hogy gazdasági nehézségeket támasszanak, hogy akadályozzák az ország gazdasági fejlődését, meghiúsítsák iparosítását” —

mondotta Zsdánov elvtárs 1947 szeptemberében a 9. kommunista párt lengyelországi értekezletén. Ezzel egyenes ellentétben a Szovjetunió külpolitikája azon alapszik, hogy

„az államok egymáshoz való politikai és gazdasági viszonyát kizárólag a felek egyenjogúsága és szuverén jogainak tiszteletbentartása alapján szabad felépíteni.”

Arra is rámutatott Zsdánov elvtárs, hogy a belső erőforrások felhasználása és a saját nagyipar megteremtése a döntő előfeltétele bármely ország gazdasági helyreállításának és a külföldi tőkével való függetlenségének.

A népi demokráciák 1949 januárjában a Szovjetunió vezetésével megalakították a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsát, amely lényegesen

megkönnyíti és meggyorsítja nemzetgazdaságunk további szocialista fejlesztését. Ezen az óriási területen minden ehhez szükséges nyersanyag bőven megtalálható és így az imperialisták bojkottja teljesen csődöt mondott.

A Kommunista- és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának megalakulása, a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsának létrehozása és az áruló Tito-klikknek a Bolsevik Párt által történt leleplezése alaposan meggyorsította a magyar proletárdiktatura fejlődését. Rákosi elvtárs mondotta 1949 február 1-én:

„Nem minden büszkeség nélkül állapíthatjuk meg, hogy az elmúlt négy esztendő alatt a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front Pártunk vezetésével programját szinte maradék nélkül megvalósította. Megvalósította elsősorban a földreformot, parasztságunknak ezt az évszázados követelését, megvalósította a szabadságjogokat, létrehozta a demokratikus köztársaságot s annak intézményeit, újjáépítette romokból az országot s újra felemelte hazánkat a mélységből a haladó népek megbecsült családjába. Aki elolvassa a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front 1944-es programját, csak megelégedéssel állapíthatja meg, hogy e célok nem maradtak papíron, hanem átmentek a dolgozó magyar nép életébe és vérébe.”

Kifejtette Rákosi elvtárs azt is, hogy a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front miközben elvégezte történelmi feladatát, egyben túl is élte magát és át kell alakulnia Magyar Függetlenségi Népfronttá, amely már nem tűrhet sorai között kizsákmányoló elemeket, amely megpecsételi a kettős hatalom felszámolását, a burzsoázia kiszorítását a hatalomból, amely törvénybe iktatja a dolgozó parasztsággal szövetséges munkásosztály hatalmát és élcsapatának: a Pártnak a vezető szerepét. A Népfrontban a reakciós elemektől megtisztított pártokon kívül, a dolgozók tömegszervezetei: a szakszervezetek, a Défosz, a nőszövetség és az ifjúsági szövetség is képviselhetnek jutnak. Így a Népfront magában foglalja a nemzet összes haladó és demokratikus erőit, a Népfronton kívül álló demokratikus erő nem lehet az országban. *„A Magyar Függetlenségi Népfront céljául tűzi ki mindazoknak az intézkedéseknek és reformoknak a megvalósítását, amelyek biztosítják, hogy dolgozó magyar népünk kizsákmányolástól mentesen, az ország minden alkotó erejének mozgósításával fejlődhessék a szocialista társadalmi átalakulás útján.”*

Az 1949 május 15-i választás megmutatta, hogy a magyar nép politikai öntudata óriásit fejlődött: csaknem száz százalékban a Népfront, illetve annak vezető ereje: a Magyar Dolgozók Pártja mögé sorakozott fel. Pártunk négyesztendőös kemény harcai meghozták a maguk gyümölcsét, a magyar nép kinyilvánította egyöntetű akaratát, hogy a Párt vezetésével akar harcolni a szocializmus felépítéséért és a béke megvédéséért, az imperialista háborús uszítók aljas terveivel szemben. Az új országgyűlésen 73% lett a munkás és dolgozó paraszt képviselők arányszáma. Ez az igazi népképviselő hozta létre 1949 augusztus 20-án, a győztes nép alaptörvényét: a Magyar Népköztársaság Alkotmányát.

„Magyarország: népköztársaság — ezekkel a szavakkal kezdődik alkotmányunk I. fejezete.

A szovjet tüzérség átkelése a Tiszán

A Magyar Népköztársaság a munkások és dolgozó parasztok állama.

A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népé. A város és falu dolgozói választott és a népnek felelős küldöttek útján gyakorolják hatalmukat. A Magyar Népköztársaság állama védi a magyar dolgozó nép szabadságát és hatalmát, az ország függetlenségét, harcol az ember kizsákmányolásának minden formája ellen, szervezi a társadalom erőit a szocialista építésre. A Magyar Népköztársaságban megvalósul a munkásság és a dolgozó parasztság szoros szövetsége a munkásosztály vezetésével.

A Magyar Népköztársaságban a termelési eszközök zöme társadalmi tulajdonként az állam, a közületek vagy szövetkezetek tulajdonában van.

A Magyar Népköztársaságban a népgazdaság irányító ereje a nép államhatalma. A dolgozó nép fokozatosan kiszorítja a tőkés elemeket és következetesen építi a gazdaság szocialista rendjét.

A Magyar Népköztársaság gazdasági életét állami népgazdasági terv határozza meg. Az államhatalom a társadalmi tulajdonban lévő vállalatokra, az állami bankrendszerre, a mezőgazdasági géppálmásokra támaszkodva irányítja és ellenőrzi a népgazdaságot a termelőerők fejlesztése, a köztulajdon növelése, a dolgozók anyagi és kulturális színvonalának állandó emelése és az ország védelmének fokozása érdekében...

A Magyar Népköztársaság társadalmi rendjének alapja a munka.

Minden munkaképes polgárnak joga, kötelessége és becsületbeli ügye, hogy képességei szerint dolgozzék.

A dolgozók munkájukkal, munkaversenyben való részvételükkel, a munkafegyelem fokozásával és a munkamódszerek tökéletesítésével a szocialista építés ügyét szolgálják.

A Magyar Népköztársaság megvalósítani törekszik a szocializmus elvét: „Mindenki képessége szerint, mindenkinek munkája szerint.”

A hatalomból kiszorított és termelő eszközöknek túlnyomó részétől megfosztott kizsákmányoló osztályok azonban imperialista pártfogóik biztatására nem is gondoltak arra, hogy letegyék a fegyvert a csatát nyert munkásosztály előtt. Ismét bebizonyosodott a marxizmus—leninizmusnak az az alapvető tétele, hogy a kizsákmányoló osztályoknak a szocializmusba való „békés belenövéséről” szóló elmélet közönséges burzsoá hazugság, hogy a proletárdiktatura szakaszában az osztályharc nemhogy elcsitulna, hanem élesebbé válik, mint valaha. A burzsoázia hasonlónvá lesz a halálosan megsebzett fenevadhoz, amely vak dühvel támad legyőzőjére. Ekkor lepleződnek le a bourzsoázia utolsó tartalékai: azok a trockista gonosztevők, akiket jóval korábban építettek be a munkásosztály pártjába, akik mindeddig meg is tudtak ott húzódni, de akik ebben a szakaszban feltétlenül el kell, hogy árulják magukat — még ha alig észrevehető jelekkel is —, mert tökések gazdáik parancsszavára kénytelenek fokozni aljas tevékenységüket. Így leplezte le 1949 nyarán Pártunk és elsősorban Rákosi elvtárs példás éberséggel a Rajk—Szönyi—Pálffy-féle hitvány, orgyilkosságra készülő kártevő és kémbandát, az amerikai imperialisták és a fasiszta Tito-banda magyarországi ügynökségét.

„Rajk és bandája utasítást kapott arra, hogy fegyveres erővel állítsák vissza Magyarországon a kapitalizmust — mondotta 1949 szeptember 30-án Rákosi elvtárs. — Ebben az utasításban nemcsak az volt benne, hogy az ország minden reakciós erejére kell támaszkodni, de a terv végrehajtásához megkapták volna az angol-amerikai zónában összegyűjtött nyilasokat, csendőröket, horthysta tiszteket és ami még fontosabb, a jugoszláv árulók fegyveres haderejét. Az ilyen fegyveres orvtámadás kiegészítő része lett volna valamely nemzetközi konfliktus, amelynek le kellett volna kötnie a Szovjetunió erejét és ugyancsak kiegészítő részei lettek volna különböző zavargások, köztük a katolikus reakció mozgósítása, amely a többi népi demokrácia számára megnehezítette volna, hogy az így megtámadott Magyarországot segítségére siessenek.”

Pártunk azonban, megint csak a Szovjetunió szünet nélküli támogatásával, ezt a gyilkos tervet is meg tudta hiúsítani: leleplezte és szétzúzta az árulók szemétdombra való bandáját, amivel az angolszász imperializmusra is nagy csapást mért és jelentős ütközetet nyert meg a békéért vívott és az egész világot átfogó harcban.

Rákosi elvtárs, mint a Rajk-ügyből levont egyik legfontosabb tanulságot, néphadseregünk szakadatlan erősítésének a feladatát jelölte meg. A honvédség fejlesztésének a kérdése már 1948 elején, a hatalmi kérdés eldőltével napirendre került, hiszen erős néphadsereg nélkül a proletárdiktatura nem valósíthatná meg egyik legfontosabb funkcióját: az épülő szocialista haza védelmét a belső ellenforradalmi erők és a fegyveres beavatkozásra mindenkor elszánt külföldi imperializmus ellen. „A védelem azelőtt

Felszabadító szovjet csapatok Szeged utcáján

az urak dolga volt, de amióta az ország a miénk, a hadsereggel is nekünk kell törődnünk” — mondotta 1948 júliusában a MAVAG-kolónia nagytermében Farkas Mihály, Pártunk főtitkárhelyettese, aki néhány hét múlva át is vette a Honvédelmi Minisztérium vezetését. Ebből az alkalomból újra kihangsúlyozta: „*Munkánk eredményeként olyan hadsereget kell megszerveznünk, amely méltó fegyvertársként jelentkezhetsz szövetségeseink oldalán.*” Ez a munka késedelem nélkül meg is indult. A fiatal korosztályok munkás- és dolgozó paraszt ifjúsága számára folyó rendes tisztképzésen kívül az alosztály-, zászlóalj- és ezredparancsnoki tanfolyamok is megindultak. „*Csak akkor bízhatjuk nyugodtan hadseregünkre hazánk védelmét, ha a munkásosztály, a dolgozó parasztság, a haladó értelmiség fiatalból gyorsított ütemben fő- és törzstiszteket képezünk ki*” — mondotta 1948 november 9-én a Miniszter Bajtárs és hozzátette, hogy ennek a kiképzésnek a diadalmas sztálini katonai tudomány alapján kell folynia.

A munka néhány nap múlva a Párt V. országos katonai konferenciáján folytatódott, amely örömmel üdvözölte az áruló Pálfiy által felosztatott honvédségi pártszervezetek visszaállításáról szóló párthatározatot és megszabta a hadseregben szolgáló kommunisták feladatait. Egy hónap múlva került sor a következő, döntő fontosságú lépésre: Pártunk létrehozta a néphadsereg politikai tiszti intézményét. „*A mi hadseregünk csak akkor lesz erős és ütőképese, csak akkor fogja tudni megvédeni hazánk függetlenségét, népünk békés szocialista építő munkáját, ha a korszerű, a Szovjet Hadsereg hatalmas tapasztalatain alapuló kiképzésével és felszerelésével párhuzamosan a győzedelmes szocialista öntudat hatja át*” — mondotta a Petőfi Akadémia megnyitásán Nógrádi altábornagy bajtárs. Eppen ennek a szocialista öntudatnak a Párt és a békefronti harci

kérdéseivel, de a csapat napi feladataival is szorosan összefonódott, változatos, életteli teli pártpolitikai munka útján történő kialakítása a politikai tisztek feladata. Az 1949 május 1-i díszszemlén és a május 15-i választáson a néphadsereg már bemutatta a katonai és politikai kiképzésben elért első eredményeit, a néppel egy testté — egy lélekke való összeforrottságát. A Rajk—Pálffy-banda leleplezése és megsemmisítése a néphadsereg fejlődését is meggyorsította és mint a felszabadulásunk ötödik évfordulóján lezajlott díszszemle is bebizonyította, honvédségünk a legjobb úton halad ahhoz, hogy Farkas Mihály vezérezredes, honvédelmi miniszter bajtárs vezetésével a harci tapasztalatait rendelkezésünkre bocsátó Szovjet Hadsereg állandó támogatásával, nagy szövetségésének méltó fegyvertársává fejlődjék.

Népi demokráciánk sikeresen teljesíti a proletárdiktaturának azt a funkcióját is, amelyet Sztálin elvtárs így fejezett ki: *„Szervezni kell az építőmunkát abban a szellemben, hogy az összes dolgozók a proletariátus körül tömörüljenek és ezt a munkát abban az irányban kell vinni, hogy az osztályok eltörlése, megsemmisítése előkészítettessék.”* Rákosi elvtárs felszabadulásunk évfordulója alkalmából cikket írt a Pravdában, amelyben szocialista építőmunkánk eddigi eredményeit ismerteti.

A hároméves tervet két év és öt hónap alatt 20.6 százalékkal túlteljesítve fejeztük be. A hároméves terv nemcsak a háborúelőtti sebeket gyógyította be, hanem messze túlhaladta az utolsó békeév termelését. Különösen meghaladta a nehézipar, amely tavaly 174 százalékát adta az 1938. évi termelésnek. A mezőgazdaságban szarvasmarha- és disznóállományunk is túlhaladta az 1938-ast, az áruszállítás 48 százalékkal, az utasszállítás 122 százalékkal volt nagyobb, mint az utolsó békeévben.

Részletesen ismerteti Rákosi elvtárs a január 1-én megindult első ötéves tervünket, amelynek eredményeképpen *„hazánk erős iparral rendelkező mezőgazdasági országból fejlett mezőgazdasággal rendelkező ipari országgá változik át”*. A terv végrehajtásának reális feltételei mind megvannak. Ipari és mezőgazdasági termelésünk most kezdi elsajátítani és alkalmazni a Szovjetunió eredményeit, s most kezd lendületbe jönni a sztahanovista-mozgalom. A dolgozó nép politikai fejlődésének eredményei is most kezdenek mutatkozni.

Az ipari munkások 94 százaléka dolgozik államosított üzemekben, a nagykereskedelem 100, a kiskereskedelem 30 százaléka van állami kézben. Már 1800 közösen termelő szövetkezeti csoport működik falun s ezek szántóterülete 380.000 kat. hold, a magyar szántóterület négy százaléka. *„Megjelentek az első fecskék, olyan falvak, amelyek szántóterületének nagyobbik része már kollektív művelés alatt áll. Az állami gazdaságok szántóterülete 400.000 hold, úgyhogy a szocialista szektor eléri a nyolc százalékot és egészségesen fejlődik tovább. Gépállomásaink száma 271, ezek 4450 traktorral rendelkeznek.”* Nagy lökést adott a falu szocialista fejlődésének a nyolcvantagú parasztküldöttség Szovjetunióbeli útja. A gazdasági változásokkal kulturális változások is jártak. 1938-ban 7.8 millió, tavaly hatszor annyi, 46.7 millió kötet könyv jelent meg. Egy-egy szovjet szépirodalmi mű 50, sőt 75.000 példányban is elfogy. Sztálin elvtárs műveiből eddig 2.5 millió példány jelent meg, a Bolsevik Párt történetéből most készül a hatodik kiadás negyedmillió példányban. 1938-ban 278 könyvtár volt Magyarországon, most 3298. Már csak 2 százalék az analfabéták száma.

54.000-ről 87.000-re nőtt a középiskolai diákok és megtízszereződött a középiskolába járó munkásgyerekek száma. 11.900-ról 28.800-ra emelkedett az egyetemi és főiskolai hallgatók száma. nyolcszor annyi mérnöki és műszaki főiskolai hallgató van, mint 1938-ban s a főiskolás hallgatók egyharmada nagyipari munkások gyermeke. Megjavult dolgozóink egészsége is.

„Pedig mindez jóformán csak kezdet — írja Rákosi elvtárs. — A nagy lendület csak ezután következik. A szocialista munkamódszerek, a sztáhanovista-mozgalom, a munkaverseny csak most kezdenek kifejlődni, de eredményük máris mutatkozik. 1950 első negyedének ipari termelése 46 százalékkal magasabb, mint az előző év ugyanezen időszakában.”

Foglalkozik Rákosi elvtárs azzal a felbecsülhetetlen segítséggel, amelyet a szovjet sztáhanovisták nyújtottak számunkra, s hangsúlyozza: alig van életünknek olyan területe, ahol a szovjet tudósok és szakértők segítségét ne élveznők. Rámutat: hogyan nő öntudatossá népünkben annak felismerése, hogy mit köszönhetünk a Szovjetunió segítségének, hogyan mélyül el a hála, a köszönet és a szeretet érzése felszabadítónk, a Szovjetunió, s nagy vezére, Sztálin elvtárs iránt. Ez a szeretet és hála nyilvánult meg lelkesen és hatalmasan december 21-én, „Sztálin apánk” 70. születésnapján, s ez nyilatkozik meg felszabadulásunk ötödik évfordulójának megünneplésében.

A Szovjetunió állandó segítsége mellett eddigi eredményeink elérésének másik fő.tényezője és jövőendő győzelmeinknek másik fő biztosítója Pártunk és Rákosi elvtárs nagyszerű politikája, amely mindig meg tudta ragadni a döntő láncszemet a megoldandó feladatok láncolatában. A Párt híven követte és követi azt a lenini—sztálini tanítást, hogy nemcsak tanítani kell a tömegeket, hanem tanulni is kell tőlük. A Párt értett és ért hozzá, hogy hogyan kell napról-napra kivívnia a dolgozók legszélesebb tömegeinek a bizalmát, hogyan kell kiküszöbölnie a parancsolgatás módszerét, amellyel egyesek a meggyőzés fáradtságosabb munkáját akarják helyettesíteni, hogyan kell megkönnyíteni a tömegeknek azt, hogy saját tapasztalataik alapján ismerjék fel a Párt politikájának a helyességét.

Ennek a cikknek az első mondata, a Párt 1944-i programját idézve, arról a szörnyű katasztrófáról beszélt, amelybe a fasiszta gonosztevők taszították népünket. Hadd álljanak itt befejezésül és az előbbi kép éles ellentéte gyanánt a Magyar Dolgozók Pártja programjának a boldog jövőt lefestő zárószavai: *„A Magyar Dolgozók Pártja a szocialista társadalomért küzd, melyben megszűnnek a kizsákmányoló osztályok, megszűnik embernek ember által való kizsákmányolása, elmosódnak a szövetséges, dolgozó osztályok különbségei, az egyének boldogulása a közjó feltétele, a közérdek szolgálata az egyéni boldogulás útja és a fejlődés a kommunizmus felé vezet.”* A magyar nép egyre határozottabb jeleit mutatja annak, hogy a Pártot követve végig akar menni ezen az úton!

